

Krešimir Pintarić

Divovski koraci

All I want in life's a little bit of love to take the pain away
Getting strong today, a giant step each day.

Jason Pierce

UVODNA PJESMA ILI BORBA PROTIV ZABORAVA: TEORIJA & PRAKSA

teorija

najbolji način
da nešto otrgnete
zaboravu
jest da to
zapišete.

isto tako
zna biti
od velike pomoći
ako to što zapišete
stavite na mjesto
koje je određeno
za pohranu priloga
borbi protiv
zaborava.

i da ne zaboravim:
važno je ne zaboraviti
zapisati ono
što ne želite
zaboraviti.

moram priznati da ovo zadnje
zvuči banalno i izlišno
i to baš zato što to i jest –
a to je i razlog zbog kojeg se tako lako
zaboravlja.

praksa

Miroslav je jučer

komentirajući moje odgovore
na postavljena pitanja
primijetio:
slavonski smisao za humor je glup
ali efikasan.

to mi se svidjelo
pa sam odlučio zapisati.

kada smo već kod stvari
koje mi se sviđaju –
jedan primjer
dobre književne
studije.

Kruno upada u sobu urlajući:
tko je rekao da žensko pismo ne postoji?
naravno da postoji –
histerično premještanje namještaja
konkretnost
tvarnost
tjelesnost.

rekao je još nešto
o ženskom pismu
ali se ne mogu sjetiti
što.

zapravo mogu
ali spominju se
određena imena i prezimena
pa prijeti realna opasnost
da se studija pretvori
u neukusan
književni
trač.

p.s.

postoje stvari koje su gore
od teorije.

NEŠTO O NJOJ

ILI

KAKO KREŠIMIR PINTARIĆ ZAMIŠLJA LJUBAVNU POEZIJU NA KRAJU XX. STOLJEĆA, KOJA NE MORA, NUŽNO, IZAZVATI POMOR MEĐU ČITATELJSTVOM

prva

ja sam u Zagrebu
žena mi je u Osijeku.
to ima svojih prednosti i nedostataka.
ali nisam htio o tome.

želim reći ovo:
ponekad ja idem u Osijek
a ponekad ona dođe u Zagreb
i bez obzira na pravac kretanja
trošimo se nemilice.
najizrazitije prvi i zadnji dan
čini mi se.

ona mi i nije žena
mislim prava žena
tek ja nju tako zovem: ženo.
bilo kako bilo
lijepo nam je kada smo zajedno.

mislim da je volim.

druga

ona nije nikada vulgarna
dok sam ja počesto.
ona pita: može jedno maženje?
a ja: nismo se dugo jebali zar ne?
ipak čini mi se da joj to uopće ne smeta.

kada koristim izraze kao pička kurac jebanje
ona me uvijek pomiluje
rukom ili pogledom
kako joj je već zgodnije u određenom trenutku
i kaže mi
ne bez zanosu:
moja seljačina!

mislim da me voli.

treća

ona je prilično šutljiva.
u svakom slučaju
šutljivija nego se to
od žene očekuje.
ako netko misli da se zbog toga žalim

griješi.

ipak ponekad popizdim zbog toga
ili nečeg drugog
i kažem joj:
daj pričaj nešto.
ona me samo pogleda
ili pita:
što?
onda odustajem.

dogodi se da izađemo zajedno
a da i ne budemo zapravo zajedno:
budemo u istoj birtiji
ona sa svojim curama
ja sa svojim dečkima.
ma koliko se dobro
ili loše
zabavljao
s vremena na vrijeme je potražim pogledom:
često imam priliku vidjeti
da se sasvim dobro provodi
i da je daleko od svake
šutljivosti.

onda se samo nadam
da će večer završiti u pravom trenutku.
u tom će slučaju
na putu do kuće
i moja najbesmislenija pitanja
dobiti prave odgovore.

moram dodati da sam primijetio kako intenzitet razgovora
ima veze s količinom konzumiranog alkohola.
ja obično prednjačim:
glasam sam
i smijem se
koječemu.

a kada se uvučemo u krevet
pitam: o čemu si pričala s curama?
ona mi samo jezikom začepi usta
pa se lijepo pojbemo.

isto tako sam primijetio kako razina eksperimentiranja
ima veze s količinom konzumiranog alkohola.
teško je reći tko
prednjači.

bilo kako bilo
prije nego zaspimo
ležimo neko vrijeme
u mraku
i tišini
osjećajući se
upravo
sjajno.

četvrta

ponekad se dogodi ovo:
sjedim za stolom i nešto pišem
ona je u krevetu i nešto čita.
onda osjetim da me gleda: želi mi nešto reći
ali misli kako ne bih htio da me prekida.
tada se okrenem prema njoj
da joj pokažem
kako to što pišem
nije ništa
važno.

pišeš li o meni?
pita.

ja samo šutim jer mislim kako ni da ni ne
nije neki odgovor na to pitanje
a istodobno znam
da ona očekuje
upravo jedan
od ta dva
odgovora.

voljela bih kada bi ponekad pisao o meni
kaže.

onda ustajem od stola i sjedam do nje.
neko vrijeme ostajemo tako
a onda joj kažem:
imam prijedlog.
napraviti ću kokice
pa ćemo gledati TV.
nekakav film
ili seriju.
ili emisiju o mravima Eskimima Budimpešti.
sutra ću napisati
nešto o tebi.

peta

ona i ja počesto organiziramo seks.
mislim – nemam nikakvu predodžbu o tome
koliko često to drugi rade
ali kada bi me pitali koliko učestalo
organiziramo seks
rekao bih:
često.

ipak povremeno se dogodi sljedeće:
krenem prema njoj
i ona odmah kaže: nemoj.

onda se trudim biti
umiljat duhovit zavodljiv.
kažem: pa to te neće ubiti.
ili: hajde prostate radi
ako već ništa drugo.

očigledno je da mi
umiljatost duhovitost zavodljivost
nisu jača
strana.

znam: čovjek ne može biti ono što nije.

kada mi dopre do svijesti
da su mi izgledi
ništavni
pokušam izazvati
makar sažaljenje:
pa neću valjda drkati pored ovakve žene.
ona slegne ramenima:
pa to te neće ubiti.

usprkos svemu mislim da me voli.

šesta

kada želim nešto reći o njoj
uhvatim se kako govorim: moja žena.
a ne mislim tako.

polako.
evo u čemu je stvar.
mrzim kada netko kaže: moja žena.

pomislim: kurac je tvoja
ostavit će te
prije nego što dovršiš rečenicu.
pomislim: ostavit će te
a onda ćeš tumarati okolo
kao heroj
i svim ćeš prijateljima
ići na kurac.

čak i ako ispadne da sam pogriješio
znam da je sve to
čisti slučaj:
nitko i ništa nije ničije.

kao iznimku priznajem jedino smrt.

sedma

istini za volju
ona i nije neka čitateljica poezije.

ali tko danas jest.

ne mogu zamisliti nikoga kome bi bilo važno
čita li netko poeziju ili ne
osim ako mu to nije nekakvo
eliminacijsko pitanje.

otprilike ovako:
upoznaš se s nekim
pitaš: čitaš li poeziju?
pod jedan: odgovor je da
okrećeš se i tražiš neku
normalnu osobu
za razgovor.
pod dva: odgovor je ne
laknulo ti je i počinješ nešto za što se nadaš
da će se pretvoriti
u dobru zabavu.

osma

nedavno mi se dogodilo
da sam htio nešto reći o njoj
ali sam na kraju govorio o nečem sasvim drugom.
sada se kajem zbog toga.
ne previše: tek toliko da znam da je u pitanju kajanje.

pretpostavljam da se svakom dogodi da želi reći nešto
Stvarno Važno
pa mu se to izjalovi.

meni je to već sasvim normalno.

deveta

ona nikada ne traži da pročita
ono što sam napisao.
potpuno je razumijem.

ipak još nikada nije odbila pročitati nešto
što bih joj
ničim izazvan
ponudio na čitanje.

i uvijek kaže: sviđa mi se.
zapravo skoro uvijek.
kada je izuzetno dobre volje
priđe mi s osmijehom
gotovo ozarena
zagrlj me kao što se grli retardirano dijete
i kaže:
pjesniče!

mislim da me voli.

deseta

usred nekog nevezanog razgovora
ona se uozbilji
i kaže: htjela bih imati rakuna kada budemo muž i žena.

pokušam preko toga prijeći nekakvom frazom.
kažem: o tome bi vrijedilo porazmisliti.
ili: trebalo bi se raspitati
smiju li se izvoditi u šetnju
na javne površine.

ali ona ne dopušta da ostane na tome.
ozbiljna sam
a ti nisi duhovit
kaže.

odgovaram joj da ćemo se
ako stvari tako stoje
teško razumjeti.
a ako na trenutak pristanem na ozbiljnost
kažem kako mislim da mi je rakun potreban
kao rupa u glavi.
kažem kako mislim da će joj nekoliko komada djece
ubiti želju za rakunima.
kažem kako mislim da će nam nekoliko dobrih knjiga
biti sasvim dostatna
razonoda.

onda ona mijenja taktiku:
sjeda bliže i postaje izrazito umiljata
naslanja mi glavu na rame
ili se igra s mojom kosom
i kaže da bi meni njoj i rakunu moglo biti sasvim fino
i da su rakuni vesela i nestašna stvorenja
koja više od svega
na ovom svijetu
vole kidati
knjige.

ponekad mislim da rakune voli više nego mene.

jedanaesta

druga najljepša stvar što mi se može dogoditi
jest da se probudim pored žene koju volim.
točnije – da se probudim sam od sebe.

prva jest da me ona probudi.
ako netko misli da to radi
poljupcem
kavom
doručkom
ili takvim nečim
lud je čovjek.

ona mene budi šutanjem.

kada ujutro otvorim oči i vidim
da su i njezine otvorene
upitam je:
jesi li me šutnula ili sam se sam probudio?

ponekad mi pokuša slagati

ali mislim da još nikada nije uspjela.
dovoljno je da je pogledam u oči.
bez suvišnog okolišanja
i prenemaganja
one kažu:
naravno da sam te šutnula naivčino.

mislim da me voli.

dvanaesta

ako ne znate kako šutanjem budi žena koju volite
ne znam što vas zadržava na ovom svijetu.

ali ako ne znate kako kuha žena koja ne zna kuhati
ne znam kako možete misliti da vam se dogodilo išta loše.

kad god nešto skuha
više nisam tako uvjeren da me voli.

trinaesta

nešto o čemu bih zapravo trebao šutjeti:
iako je volim
to me ne sprečava da gledam druge žene.
da ne bude nesporazuma
naglašavam:
gledam.

ja mislim da je to sasvim u redu
ali ona se ne slaže sa mnom.
objašnjavam joj: ako te volim
to ne znači da mi se sve druge žene gade.
muškarci jednostavno vole vidjeti lijepu ženu
i po tom se pitanju
ništa ne može učiniti.
ona samo zatvori oči
i počne preglumljeno duboko disati.
kao da sam je upravo pokušao ubiti
izrekavši najveću glupost na svijetu.

ne pokušavajte ženi objašnjavati ovakve stvari.

kaže: mogu shvatiti da gledaš druge žene
dok nisi sa mnom
ako uopće ostaješ samo na tome
ali ti si toliko bezobrazan da ih gledaš
i kada si pored mene.

u pravu je: bezobrazan sam.

bilo kako bilo
meni je veći užitak
gledati druge žene
dok je ona u blizini.
ako vidim nešto žensko

vrijedno detaljnijeg razgledavanja
kažem da idem proćavrljati
s ovim ili onim
pa tijekom razgovora
svu pažnju usmjeravam
na periferni vid.

to mi pričinjava znatnu ugodu
ali je najčešće
pogubno
za razgovor
koji vodim.

u jednom trenutku postanem svjestan
da ona prolazi pored mene
i da mi nehaljno
onim savršeno mirnim
nije-ništa-važno-ali-da-te-podsjetim glasom
dobacuje:
rekla sam ti da ne gledaš druge žene životinjo.

ne znam zašto ali mislim da me voli.